

RÀDIO QUART

Sovint, el locutor de ràdio desconeix l'abast real del mitjà que han posat a la seva disposició, la qual cosa fa que evadeixi les pròpies responsabilitats, que són moltes, adquirides des del moment en que accepta o és acceptat per formar part d'un espai radiofònic. Bé sigui per poca experiència, per manca d'informació, o fins i tot per negligència o desinterès, és massa freqüent trobar programes de ràdio a on es crea, de forma inconscient, una distància immensa entre el locutor i el seu oient i a on es sacrifica qualsevol intent de comunicació a canvi d'un pur egoisme per part del disc-jockey, que tan sols sembla buscar el simple plaer personal i dels seus amics escoltant, un darrera l'altre, els discs que més els agraden i que coneixen molt bé, mentre l'oient només sent que música i més música, sense rebre cap més informació addicional que alguna que altre frase mal composta entre disc i disc i que fins i tot pot arribar a ferir la seva sensibilitat.

I això no és més que un exemple concret. Errades tècniques repetitives, paraules altisonants, crítiques injustificades, retràs en la programació i en les connexions, programes sense continuïtat, etc., són característiques molt comunes a moltíssimes de les emissores, sobretot de caire local, que estan funcionant avui dia a Catalunya. Però no només les emissores locals tenen aquests problemes. De fet està més que demostrat que, per desgràcia, l'antiguitat en antena i el potencial econòmic i tècnic de les grans emissores comercials no ha comportat amb el temps la professionalitat necessària per eliminar totes aquestes característiques que estan degradant de forma irreversible el nostre mitjà.

Si la culpa no la té sempre la inexperiència, ni la falta de mitjans tècnics i econòmics, potser hauríem d'analitzar doncs, aquest locutor del qual parlàvem a l'inici d'aquest escrit. Si calculem la mitjana d'edat entre el personal

d'una emissora institucional, pública o comercial amb una programació considerada acceptable o satisfactòria, és molt possible que aquesta no ens baixi dels 25 anys. En canvi, si analitzem la de qualsevol emissora local, veurem que tindrem seriosos problemes per treure una mitjana superior als 20 anys. Són dades, crec jo, prou esclaridores. Un tant per cent elevadíssim de la ràdio feta en F.M. en l'actualitat està prota-

gonitzat per gent excessivament jove. Per la majoria d'ells, fer un programa de ràdio ja no és res especial. La ràdio feta a la cantonada de casa s'ha convertit per aquest jovent en quelcom massa familiar, tant familiar que tot aquell misteri i aquella màgia que abans envoltava un espai radiofònic, s'ha transformat avui dia en una càrrega que de vegades el locutor soporta pel compromís adquirit en el seu moment amb l'Emissora, oblidant el que va adquirir també, amb el radioient. Es dona pas així a la rutina, al desencís i finalment a l'avorriments del realitzador del programa essent els oïdors de l'emissora els primers perjudicats, ja que han de suportar programes sense contingut i amb la mínima preparació.

I si això passa, quin és el sentit de l'existència d'una ràdio? Quina és, llavors, la finalitat dels seus realitzadors?

Si es continua així, acabarem

perdent definitivament el vertader esperit de la radiodifusió, de l'autèntica comunicació de tu a tu i de la qual les ràdios locals n'hauríem de ser les especialistes. Només quan s'arriba a una compenetració total entre locutor i oient podem dir que aquell programa té una autèntica raó de ser, perquè l'oiend escoltarà el que li agrada i el locutor, en sentir-se escoltat, donarà un sentit al seu treball. Així de senzill i així de complicat. De fet, la ràdio municipal no és altra cosa que això, un lligam, un compromís entre el poble i la seva emissora. De fet, si un dia Ràdio Quart deixa de treballar exclusivament per vosaltres, si un dia ens dediquem a fer ràdio amb qualsevol altre fi que no sigui el de servir-vos, llavors perdreu tot l'interès en la nostra programació, trencareu el nostre matrimoni i, aleshores, Ràdio Quart perdria qualsevol raó que justificés la seva existència. I precisament aquella apatía, aquella falta d'interès, d'il·lusió i de continuïtat de la que en parlàvem abans,

és una de les senyals més clares d'aquesta desconexió entre locutor i radioient.

És potser, una malaltia que totes les emissores hem patit alguna que altre vegada, i que pot arribar a ésser permanent si no es cerca una solució a temps.

Tot és qüestió de consciència, de conèixer el problema i de plantar-hi cara amb les mesures adequades com més aviat millor. La resta és qüestió de voluntat i de sacrifici.

Amb tot aquest any d'experiència viscut, i amb el coneixement d'aquesta problemàtica general iniciarem aquest segon any d'emissió de Ràdio Quart, sempre oberts a les vostres crítiques per tal de combatre aquesta malaltia.

PACO GUALLAR
Director de Ràdio Quart 101.2 FM